

noget Nar hen, uden at der indtræder nogle af det Slags Tilfælde, som ere omtalte af den ærede Forespørger. Personlig har jeg Kundskab om flere saadanne; jeg vil imidlertid ikke bringe dem frem, fordi de maaskee ikke henhøre til selve Sagen, og fordi de Paagjældende i Almindelighed ikke ønske saadanne Ting paany oprippede, men jeg vil sige, at den Tilstand, vi have med Hensyn til Inquisitionens og Arrestationsvæsenet her i Landet, ikke er, som den bør være. Den strider imod de Grundsatninger, der ere nedlagte i Grundloven af 1849, imod dens 8de Capitel, som gaaer ud paa at hævde den personlige Frihed, og imod dens § 85, der er skreven for at værges Borgere imod uforsvarlige Arrestfjendelser. Der siges deri, at Ingen kan arresteres, uden at der afgives en Kjendelse saasnart som muligt og senest inden 3 Dage efter Anholdelsen, og hvis Vedkommende kan løslades imod Sikkerhedsstillelse, skal dennes Art og Størrelse bestemmes. Dette gaaer efter min Mening ud paa, at Ingen skal kunne arresteres, uden at der foreligger en kjendelig Grund til Mistanke imod ham. Men det er jo bitterligt, at mangfoldige Mand og Qvinder have været undergivne langvarige Arrestationer i den Tid, Grundloven har hersket, uden at de paagjældende Dommere, der have affagt urigtige eller umotiverede Kjendelser, ere blevne dragne til Ansvar derfor. Endvidere byder Grundloven, at hvis Noget kan løslades imod Sikkerhedsstillelse, skal det staae i Kjendelsen, men det er blevet til en fast Praxis aldrig at sætte Noget i Kjendelsen om Cautionen. Skylden herfor maa jeg nærmest søge hos Overdomstolene, som vise en overordentlig Lemfældighed imod feilagtige Retskjendelser. Det er ikke sjældent, at man seer i Overrets- og Højesteretsdomme udtalt, at denne eller hiin Arrestfjendelse misbilliges, men en Straf for en urigtig Arrestation finder man næsten aldrig i Overdomstolenes Domme; det Højeste, hvortil Overdomstolene gaae, er at paalægge Underdommeren at betale Arrestomkostningerne for den Tid, hvori han ulovligt

har holdt Noget arresteret. Vi see, at i ikke saa Tilfælde har man Overretsdomme for, at Underdommeren ligesvem har overtraadt Slutningen af Grundlovens § 85, som forbyder Arrestationer for saadanne Forseelser, der kun kunne medføre Bøder og simpelt Fængsel, og dog sige Overdomstolene, at efter Omstændighederne findes det ikke, at der kan paalægges vedkommende Dommer Ansvar. Dette anseer jeg for en urigtig Opsattelse af Grundlovens § 85, og jeg troer, at den personlige Sikkerhed med Hensyn til Arrestationer slet ikke er bedre befæstet nu under Grundloven, end den var i Absolutismens Tid før 1848, og at Grundlovens § 85 staaer hen uden at have frembragt Frugter. Saaledes er efter min Mening vor Tilstand, men denne Tilstand bør ikke vedblive. Det bør være Justitsministerens Opgave at gennemføre den Tanke, der er dicteret i Grundlovens § 85. Hvorledes nu dette kan skee, skal jeg ikke her indlade mig paa, da det vilde ligge for langt udenfor Sagen; jeg har tilligemed den ærede Forespørger under en anden Sag stillet Vndringsforslag, som gif ud paa, hvad jeg anseer for det Æneste, der kan føre til Maalet. Saalænge man har uaffættelige Dommere, og Underdommerne i Virkeligheden ere ansvarsfrie ved deres Kjendelsers Behandling ved Overdomstolene, saalænge Ministeren ikke kan fjerne den Dommer, som misbruger sin Stilling til at holde Folk i Arrest hele Maanedes og blot lader dem engang imellem fremstaae til Protocolen og saa siger: Arrestanten blev fremstillet, vedblev sit Tidligere; Forhøret udsat — saalænge Dommeren kan gjøre dette uden at udsætte sig for at blive fjernet fra sit Embede, og saalænge han kan bruge en saadan Fremgangsmaade uden at paadrage sig Ansvar hos Overdomstolene, troer jeg, at man ikke kommer igjennem med Andet end dermed, at Staten bliver pligtig til at godtgjøre i rede Penge den Uret, som paaføres Borgerne ved en ulovlig Arrestation. Jeg vil derfor understøtte den ærede Forespørger, i Haab om, at man vil kunne fremkalde en Mening for, at